

„Ca să măsoari distanțele, trebuie să le și străbați”

TOAMNĂ LUI MUȘATESCU LA CÂMPULUNG

În ziua frumoasă de noiembrie redescopăr uimit Câmpulungul, de la un capăt la celălalt, deoarece „Ca să măsoari distanțele, trebuie să le și străbați”.

Privesc în jur cum toamna domnește nestingherită, cum cerul se aseamănă cu un șal mare de nori cenușii întins deasupra orașului mult prea liniștit și răcoros, deși eu „Nu sunt sensibil la frig, chiar și gerul mă lasă rece”.

A spune chiar, că această toamnă este cea mai evidentă prin ninsoarea de frunze galben – ruginii, verzi – aurii și roșiatice ce se aștern grațios pe pământ asemenea unui covor. Încântat pășesc deoarece „Numai covoarele se nasc să fie călcate în picioare”.

În centrul orașului redescopăr Bulevardul Pardon, un loc de plimbare și cuget din fărâma sufletului de muscelean gândind că „Uneori te uiți fără să vezi, și alteori vezi fără să te uiți”.

Mă așez pe o bancă de lemn, privind cum patru frunze se desprind dintr-un tei formând un dans arhetipal, defilând care mai de care în rochii de prințese. Aș putea continua, dar „Dacă într-o vorbă îndeși mai mult decât încape, devine vorbă goală”.

Trec tineri și mă analizează atent, fără să scoată o vorbă dar „Suntem chit, tinere confrate. Dumneata nu mă cunoști și eu nu te recunosc”. Aud roțile trenului scârțâind pe șine și știu, că „În fiecare tren al lumii, viața circulă pe compartimente”.

Mă ridic, pășesc grăbit spre Grădina Publică aflată în inima orașului unde toamna mă îmbrățișează și mă sărută, îmbătându-mă cu aromele ei.

Țintesc ramurile goale ale copacilor și simt duiosul plâns de singurătate al celor împovărați de timp și cred că „Amintirile unora se numesc remușcări”. Parcă simt cum frunzele căzute pe pământul rece este o inimă sfâșiată de ger și îmi amintesc că „Fiecare inimă are podul ei cu vechituri, pe care nu se îndură să le arunce niciodată, dar le scutură din când în când”.

Am pomul meu preferat în mijlocul grădinii, unde mă regăsesc, zâmbesc, sufăr... „Nu plânge fără motiv. Și mai ales nu plânge când ai motive!”

Pe lângă Bulevardul Pardon și Grădina Merci, mai există un simbol ce îmi amintește de Câmpulungul de altădată – prăvălia lui Măgeanu – unde doamnele cochete se răsfață cu pălării, și care îmi demonstrează că trecutul și prezentul se contopesc, născând legende, idile, amintiri.

Câmpulungului ăstuia, i-am iubit oamenii, izvoarele, istoria și am apreciat că a rămas ceea ce trebuia conservat și s-a construit ceea ce trebuia să marcheze în timp viața noastră. E clar că „Fără mâna omului, omenirea ar fi trăit în patru labe!”.